

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 164/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>I. APELACJA OSKARŹYCIELA PUBLICZNEGO - PROKURATORA</p> <p>1. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. P., polegająca na wymierzeniu mu kary jednostkowej za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku, tj. za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz w konsekwencji wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności popełnienia przestępstwa, jakiego dopuścił się oskarżony, stopień</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zawinienia oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również względy prewencji indywidualnej i generalnej przemawiają za orzeczeniem surowszej kary jednostkowej a w konsekwencji kary łącznej w wyższym wymiarze.

II. APELACJA OBROŃCY

(zarzuty dotyczą czynu z pkt I części wstępnej wyroku)

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że A. P. działając z zamiarem bezpośrednim spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu K. M. (1), podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego i

zeznań
świadków
wynika, że
oskarżony
ugadzając
niechcący nożem
K. M. (1)
przekroczył
granice obrony
koniecznej,
odpierając
zamach
polegający na
wdarciu się do
mieszkania i
naruszenia miru
domowego,
który konkretnie
polegał na
pozostawaniu K.
M. (1), P. B. i M.
M. w mieszkaniu
oskarżonego,
mimo wyrażenia
wprost woli, aby
opuścili oni jego
mieszkanie.

2. ewentualnie
błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ
na jego treść,
polegający na
przyjęciu, że
A. P. działając
z zamiarem
bezpośrednim
spowodował
ciężki
uszczerbek na
zdrowiu K. M.
(1), podczas
gdy z wyjaśnień
oskarżonego
wynika, że

oskarżony wyjął
nóż z obawy
przed grupą
mężczyzn, która
niespodziewanie
w późnych
godzinach
nocnych weszła
do jego
mieszkania,
zdeenerwowała
tym samym
córkę
oskarżonego,
która
pozostawała pod
jego opieką a
jego celem było
wystraszenie ich,
by wyszli z
miejsca
zamieszkania
oskarżonego a
nie ugodzenie
nożem K. M. (1).

3. alternatywnie
błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ
na jego treść,
polegający na
przyjęciu, że
nie zachodzą
przesłanki do
zastosowania
art. 60 § 2
k.k., podczas gdy
nawet najniższa
kara
przewidziana za
popelniony czyn
zabroniony jest
niewspółmiernie
surowa, co
skutkuje rażąco

	surowością wymierzonej oskarżonemu kary.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Na wstępie należy wskazać, iż Sąd Okręgowy w Z. G. wyrokiem z dnia (...) uznał oskarżonego A. P. za winnego tego, że:</p> <p>I. w dniu (...) r. w Ż., działając z zamiarem bezpośrednim, spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu K. M. (1) w ten sposób, że ugodził go nożem kuchennym o długości ostrza 19,5 cm w powłoki brzucha, w wyniku czego K. M. (1) doznał stanowiących chorobę realnie zagrażającą życiu obrażeń ciała w postaci</p>			

penetrującej
rany klutej
powłok brzucha
w nadbrzuszu
prawym o
długości 2 cm
oraz głębokości
nie mniejszej niż
5 cm, ostrego
zapalenia
otrzewnej,
martwicy
przyczepka
sieciowego jelita
grubego
uwięźniętego w
jamie otrzewnej
i wtórnego
zapalenia
wrostka
robaczkowego,
tj. popełnienia
zbrodni z art.
156 § 1 pkt 2
k.k. w zw. z art.
4 § 1 k.k. i
za przestępstwo
to na podstawie
tych przepisów
wymierzył
oskarżonemu
karę 3 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,

II. w dniu (...) r. w S., woj. (...) wdarł się do cudzego domu należącego do I. H., tj. popełnienia występku z art. 193 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tych przepisów wymierzył mu

karę 3 miesięcy
pozbawienia
wolności,

III. na
podstawie art.
568a § 1 pkt 1
k.p.k. oraz art.
85 § 1 i 2 k.k.
i art. 86 § 1
k.k. w brzmieniu
obowiązującym
do dnia (...) r.
w zw. z art.
4 § 1 k.k.
połączył w/w
kary i wymierzył
oskarżonemu
karę łączną 3
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, na
poczet której na
podstawie art.
63 § 1 k.k.
zaliczył okres
tymczasowego
aresztowania w
sprawie od dnia
(...)r. i nadal (**V**), na podstawie
art. 46 § 2
k.k. orzekł wobec
oskarżonego na
rzecz
pokrzywdzonego
K. M. (1)
nawiązkę w
kwocie 17.000
zł (**IV**), na
podstawie art.
44 § 2 k.k. orzekł
przepadek na
rzecz Skarbu
Państwa
dowodu
rzeczowego w
postaci noża
(**VI**) oraz
orzekł o kosztach

procesu (**VII** i **VIII**).

II. APELACJA OBROŃCY

Ad. 1 i 2

Skarżący stawia w tych punktach zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie ustaleń dotyczących przebiegu inkryminowanego zdarzenia, wskazując z jednej strony, iż oskarżony nie działał umyślnie a jedynie „niechcący” ugodził nożem pokrzywdzonego, działając przy tym w warunkach obrony koniecznej a z drugiej strony, odwołując się do wyjaśnień oskarżonego, iż oskarżony nie spowodował tych obrażeń pokrzywdzonego, działając z zamiarem bezpośrednim, gdyż jego celem było wystraszenie mężczyzn, którzy weszli do mieszkania a nie ugodzenie nożem K. M. (1).

Mając więc na uwadze te zarzuty, sprowadzające się do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych o charakterze dowolności trzeba przypomnieć, iż zarzut błędu "dowolności" jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko

ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (por. wyrok SN z 20.02.1975 r., II K 355/74, OSNPG 1975, nr 9, poz. 84; wyrok SN z 22.01.1975 r., I Kr 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Tymczasem, zapoznając się zarówno z treścią zarzutów, jak i uzasadnienia apelacji należy wyraźnie zaznaczyć, iż apelujący nie sprostował postawionemu w apelacji zadaniu w nawet najmniejszym stopniu.

Trzeba podkreślić, iż Sąd Okręgowy dysponował bardzo obszernym materiałem dowodowym, zebrany w toku rozprawy głównej, który pozwalał w sposób należyty na zrekonstruowanie stanu faktycznego, w tym zwłaszcza w zakresie zachowania się

oskarżonego i pokrzywdzonego i w sposób jednoznaczny na wyjaśnienie, w jakim zamiarze oskarżony działał, ugadząc nożem pokrzywdzonego oraz czy działał w warunkach obrony koniecznej, podnoszonej przez obrońcę bądź z przekroczeniem jej granic, czy to uderzenie nożem było przypadkowe, czy też celowe, wskazujące wyraźnie na zamiar oskarżonego.

Należy wyraźnie podkreślić, iż odnośnie omawianego tu zdarzenia istotne są dowody w postaci wyjaśnień samego oskarżonego (k. 42-45, 57, 158-160, 241-243, 246-247, 521-525), zeznań K. M. (1) (k. 21-22, 151-153, 273-274, 526-530), M. M. (k. 19, 535-536),

K. M. (2) (k. 16-17, 559-562), D. W. (k. 593-596) i A. W. (k. 120-122, 563-564) a także pośrednio potwierdzających agresywne zachowanie się oskarżonego, jak i znajdowanie się jego w stanie nietrzeźwości dowody w postaci zeznań I. H. (k. 100-102, 564-566), P. J. (k. 133-134) i M. J. (k. 137-139) a także dowody w postaci badania trzeźwości oskarżonego i jego wyników (k. 7), właściwości zabezpieczonego dowodowego noża kuchennego (k. 2-4, 123-126, 245), oględzin miejsca zdarzenia (k. 8-10), przeprowadzonych eksperymentów procesowych z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego (k. 246-261, 272-299), dokumentacji medycznej, obrazującej doznane przez pokrzywdzonego obrażenia wraz z oględzinami

jego osoby (k. 25, 32-37, 155, 172, 26-31), wydanych w tej sprawie łącznie opinii lekarskich przez biegłych E. B. (k. 143), M. S. (k. 205-208) oraz J. S. i F. L. (k. 341-343, 531-535).

Sąd I instancji poddał te dowody wyjątkowo skrupulatnej ocenie, zauważając zarówno zgodność treści zeznań pokrzywdzonego, jego kolegów i babci, jak i absurdalność twierdzeń oskarżonego odnośnie działania przypadkowego, jak i w warunkach obrony koniecznej, mając na uwadze nie tylko powyższe zeznania, ale i wskazane wyżej opinie biegłych, zwłaszcza J. S., jak i wyniki eksperymentów procesowych wraz z miejscem, gdzie rozegrało się to zdarzenie z użyciem noża.

Sąd I instancji
bardzo
szczegółową
ocenę tych
dowodów zawarł
w treści
uzasadnienia
formularzowego
w sekcji 2
na str. 11-39.
Sąd Okręgowy
logicznie
wykazał
dlaczego i które
fragmenty
wyjaśnień
oskarżonego nie
zasługują na
wiarę a które
na tę wiarę
zasługują, jak i
dlaczego
poszczególnym
dowodom dał
wiarę, zwracając
przy tym uwagę
na wynikające
z tej oceny
logiczne wnioski
w zakresie nie
tylko sprawstwa
oskarżonego, ale
i jego działania
z zamiarem
bezpośrednim i
braku
przypadkowości
ugodzenia
nożem
pokrzywdzonego,
jak i braku
jakiegokolwiek
możliwości
przyjęcia
działania jego
w warunkach
obrony
koniecznej, czy
choćby w
warunkach jej

przekroczenia.
Należy wyraźnie wskazać, iż **przeprowadzona przez Sąd I instancji wyczerpująca ocena dowodów jest wręcz perfekcyjna, Sąd I instancji ocenę tę przeprowadza z pełnym poszanowaniem zasad określonych w art. 7 k.p.k. a wyciągnięte z tej oceny wnioski są logiczne, jasne i zasługujące na pełną akceptację.**
Ocena tych dowodów pozwoliła znów na poprawne i wyczerpujące zrekonstruowanie stanu faktycznego, jaki został przytoczony w treści uzasadnienia wyroku w sekcji 1 na str. 1-10, którego znów odbicie znalazło wyraz w opisach czynów (w tym z pkt I wyroku) przypisanych oskarżonemu. Jednocześnie, kierując się tymi

ustaleniami, jak i zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, jak i logicznego rozumowania, Sąd I instancji wywiódł, dlaczego przyjął działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i dlaczego do jego działania przyjął kwalifikację prawną przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. (uzasadnienie wyroku w sekcji 3 na str. 40-41) a także wywiódł, dlaczego w realiach tej sprawy nie można zasadnie twierdzić o działaniu oskarżonego w warunkach obrony koniecznej i to w każdym podnoszonym przez obronę aspekcie, jak i w warunkach przekroczenia jej granic, co znalazło wyraz w rozważaniach w sekcji 6

uzasadnienia na str. 59-61.

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze to, iż apelujący obrońca faktycznie w żadnym momencie apelacji nawet nie stara się podważyć tych ustaleń, jak i dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, jak tego wymaga przepis art. 438 pkt 3 k.p.k., zgadzając się w pełni z tymi wszystkimi wywodami Sądu I instancji, czyni z nich integralną część niniejszego uzasadnienia, traktując je jako własne. Nie zachodzi więc potrzeba przytaczania w niniejszym miejscu tych treści, gdyż byłoby to zwyczajne powtórzenie argumentacji, zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Trzeba zauważyć, iż apelujący na str. 3-7 apelacji, na podstawie

wyjaśnień oskarżonego, które Sąd I instancji zasadnie uznał za niewiarygodne, próbuje sam dokonać oceny zebranych dowodów i na ich podstawie dokonać ustalenia stanu faktycznego. O tym świadczą częste odwołania się do tych wyjaśnień oskarżonego, bez jednoczesnego wykazania, by Sąd I instancji w sposób dowolny, niezgodny z zasadami art. 7 k.p.k. dokonał ich krytycznej oceny.

Tymczasem przecież Sąd I instancji ocenił zachowanie się oskarżonego w chwili, gdy dowiedział się, że małoletnia córka znajduje się sama w domu, w chwili, gdy po powrocie z domu I. H. przybyła do mieszkania jego „teściowa” D. W., gdy w mieszkaniu pojawili się K. M.

(2) (brat córki

oskarżonego i notabene uprawniony do przebywania w tym samym mieszkaniu, co oskarżony – (przyp. SA) wraz ze swoimi kolegami aż do czasu ugodzenia pokrzywdzonego na klatce schodowej nożem i powrotu do mieszkania. Sąd I instancji ocenia wszystko to, co na tych stronach apelacji kreśli obrońca oskarżonego, przy czym, jak już wspomniano wyżej, kreślenie tych okoliczności przede wszystkim wynika z opierania się na wyjaśnieniach oskarżonego, które słusznie Sąd I instancji uznał za niewiarygodne, zaś tejże oceny Sądu I instancji apelujący nie podważa. Sąd I instancji w treści uzasadnienia odniósł się również, poza faktami, do podnoszonych przez obronę okoliczności związanych z

rzekomym działaniem oskarżonego w ramach obrony koniecznej, odnoszącym się do sprawowania władzy rodzicielskiej czy do naruszenia miru domowego, jak i działania pod wpływem strachu. Skarżący przy tym „zapomniał”, iż oskarżony, znajdując się z znacznym stanie nietrzeźwości w rzeczywistości stanowił zaprzeczenie osoby, nadającej się do sprawowania należytej opieki nad małoletnim dzieckiem, jak i „zapomniał”, iż w tym samym mieszkaniu mieszkał syn partnerki oskarżonego (K. M. (2)) a jednocześnie brat małoletniej córki oskarżonego, jak i wnuk D. W., która udostępniła tym osobom swoje mieszkanie. Nie są przy tym prawdziwe sugestie skarżącego, iż

małoletnia córka
oskarżonego
zaczęła płakać w
wyniku
zachowania się
K. M. (2) i
jego kolegów,
bowiem z
ustaleń Sądu I
instancji jasno
wynika, że
płakała już
wcześniej.
Skarżący pomija
w swoich
rozważaniach
również fakt, iż
to
pokrzywdzony w
chwili
atakowania go
przez
oskarżonego
nożem był
wystraszony i
wręcz odcięty
od możliwości
swobodnego
zejścia schodami
na klatce
schodowej, jak i
zupełnie pomija
wiarygodne
twierdzenia
biegłej J. S.,
uwzględniające
w swojej opinii
także wyniki
eksperymentów
procesowych,
których potrzebę
przeprowadzenia,
dla poprawnego
opiniowania w
tej sprawie,
widział biegły
M. S., starając
się przekonać,
iż cios nożem

zadany był z małą siłą.

Należy zauważyć, iż na stronach 2-7 apelacji obrońca oskarżonego w ogóle nie podważa ani jednego ustalenia dokonanego przez Sąd Okręgowy, jak i nie podważa dokonanej przez ten Sąd oceny zebranych dowodów.

Odnieść zaś należy wrażenie, iż apelujący sam, pomijając te ustalenia Sądu I instancji, ocenia zebrane w sprawie dowody, starając się je dopasowywać do niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego i na tej podstawie, abstrahując od oceny dokonanej przez Sąd I instancji, stara się ustalić stan faktyczny.

Apelacja ta więc, w zakresie omawianych tu zarzutów apelacyjnych, to tylko własna interpretacja zebranego w sprawie częściowego

materiału dowodowego, wygodnego z punktu widzenia linii obrony a nie rzetelna i merytoryczna argumentacja, podważająca prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych we wszystkich istotnych w tej sprawie kwestiach.

Apelacja ta więc jest przykładem typowej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i to ustaleniami, jak i oceną dowodów, które bronią się same, która to apelacja nie wykazuje, jak tego wymagają postawione zarzuty, dowolności w rozumowaniu Sądu I instancji przez pryzmat zasad określonych w art. 7 k.p.k., natomiast apelujący sam ocenia dowody, tyle, że wyciąga korzystne dla oskarżonego wnioski na podstawie

dowodów, które Sąd Okręgowy słusznie uznał za niewiarygodne.

Oczywistym jest więc, iż tak postawione zarzuty, jak i przytoczona na ich poparcie argumentacja nie może przynieść szans powodzenia apelacji i dlatego z tych względów zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie.

Z tych też powodów na uwzględnienie nie zasługują wnioski apelacyjne zawarte w punktach 1 i 2, skoro brak jest możliwości przyjęcia działania oskarżonego w warunkach obrony koniecznej czy z przekroczeniem jej granic.

**I. APELACJA
OSKARŻYCIELA
PUBLICZNEGO
–
PROKURATORA**

Ad. 1

**II. APELACJA
OBROŃCY**

Ad. 3

Zarzuty te dotyczą orzeczonej wobec oskarżonego kary, przy czym w ocenie obrońcy kara ta powinna zostać orzeczona z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, zaś według oceny oskarżyciela publicznego kara ta jest zbyt rażąco łagodna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego **zarzut postawiony w apelacji obrońcy jest nieuzasadniony.**

Trudno wręcz w tej sprawie dopatrywać się jakichkolwiek okoliczności, pozwalających w ogóle na rozważenie możliwości zastosowania art. 60 § 2 k.k. To, że oskarżony po wyjściu z więzienia postanowił ułożyć sobie życie i posiadał bardzo dobrze płatną pracę, jak i po zdarzeniu w

części
zrekompensował
zadośćuczynienie
nie oznacza, iż
zasługuje na
dobrodziejstwo
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary. To są
jedynie
elementy brane
pod uwagę przy
wymierzaniu
kary, które
pozwalają na
wymierzenie
oskarżonemu
kary za
popelnioną
zbrodnię bliżej
w dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia, ale
już nie poniżej
tej granicy, jeżeli
zważy się same
okoliczności
przedmiotowego
przestępstwa,
znaczny stan
nietrzeźwości
oskarżonego i
inne
okoliczności,
które powinny
zostać
uwzględnione na
niekorzyść
oskarżonego, o
czym szerzej
przy
ustosunkowaniu
się do apelacji
prokuratora.
Sąd I instancji
zresztą bardzo
wnikliwie
pochylił się i nad
tym
zagadnieniem,

nie znajdując
najmniejszych
podstaw, by
zastosować art.
60 § 2 k.k.
Należy więc
odwołać się do
wywodów tego
Sądu, zawartych
w treści
uzasadnienia
wyroku w sekcji
6 na str. 61-62,
z którymi Sąd
Apelacyjny w
pełni się zgadza,
by zrozumieć,
iż w przypadku
oskarżonego
brak jest
racjonalnych
podstaw do
zastosowania tej
instytucji.
Apelujący zaś
nie wykazał, by
Sąd I instancji
był w błędzie,
odmawiając
orzeczenia kary
przy
zastosowaniu
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
a jedynie, jak
w całej apelacji,
jedynie sam
stara się
podnieść w
sposób
polemiczny
argumenty,
pomijając te
niekorzystne
okoliczności, do
których
odwołuje się
Sąd I instancji,
by przekonać
do orzeczenia

kary z
dobrodziejstwem
tej instytucji
(str. 7 apelacji).
Tym samym
i ten zarzut
nie może zostać
uwzględniony a
w ślad za nim
nie może być
uwzględniony
wniosek zawarty
w pkt 3 tej
apelacji.

Natomiast
**zarzut
postawiony w
apelacji
prokuratora
okazał się w
pełni
uzasadniony.**

Trzeba
zauważyć, iż
Sąd I instancji
na niekorzyść
oskarżonego
trafnie przyjął
takie
okoliczności, jak
znaczny stopień
społecznej
szkodliwości
tego
przestępstwa,
przejawiający się
w sposobie
popelnienia tego
czynu,
okolicznościach
(i miejscu) jego
popelnienia, jak
brak powodu
popelnienia tej
zbrodni, cyt.:
„w zasadzie
upatrując
pokrzywdzonego

jako jedyną
ofiara, wobec
której może
wyładować
agresję” oraz
znaczny stan
nietrzeźwości
oskarżonego
(sekcja 4 na str.
45-46
uzasadnienia),
jak i działanie w
zamiarze
bezpośrednim a
do tego przy
ustaleniu
znacznego
stopnia winy
(sekcja 4
uzasadnienia na
str. 47-48) a
także
wielokrotna
karalność
oskarżonego,
negatywna
opinia
środowiskowa i
negatywna
opinia z Aresztu
Śledczego w
Z. (sekcja 4
uzasadnienia na
str. 50), co
znajduje
odzwierciedlenie
w dokumentach
na k. 775-779,
227-228,
487-489. Na
korzyść zaś
jedynie zostały
uwzględnione
takie
okoliczności jak
działanie w
zamiarze nagłym
(pod wpływem
nieplanowanego
wcześniej

impulsu),
przeproszenie
pokrzywdzonego
na rozprawie i
okazanie
skruchy, próby
prowadzenia
akceptowalnego
społecznie trybu
życia, fakt
częściowego
naprawienia
wyrządzonej
krzywdy,
wskazując przy
tym
jednoznacznie
na niejasne
stanowisko
oskarżonego w
tym względzie
(sekcja 4
uzasadnienia na
str. 47, 49),
które to jednak
okoliczności nie
powinny zostać
przecenione, co
słusznie
podniósł
apelujący
prokurator.
Rację ma przy
tym prokurator,
iż Sąd I
instancji nie
docenił
występujących w
tej sprawie
okoliczności
obciążających ze
względu na ich
wagę, jak i
przeważającą
ilość, skupiając
się przy tym
nadmiernie nad
okolicznościami
łagodzącymi.
Słusznie bowiem

prokurator
podnosi, iż
mimo nagłego
zamiaru
oskarżony miał
możliwość
przerwać akcję
przestępczą, ale
tego nie zrobił,
atakując dalej
pokrzywdzonego
i to w miejscu
publicznym,
dążąc do zadania
pokrzywdzonemu
ciosów nożem,
osiągając
finalnie,
działając z
zamiarem
bezpośredni
zamierzony
skutek, nie
interesując się
już potem losem
pokrzywdzonego.
Jednocześnie
prokurator
trafnie
zdyskredytował
przyjętą przez
Sąd I instancji
skrucę
oskarżonego,
wskazując na
postawę
procesową
oskarżonego, jak
i wręcz próby
przerzucenia
odpowiedzialności
za swój czyn na
pokrzywdzonego.
Słusznie również
skarżący
zdyskredytował
przyjęty na
korzyść
oskarżonego
młody wiek,

mając na uwadze
jakże
wielokrotną już
dotychczasową
karalność
oskarżonego,
która nie
wyrobiła w nim
trwałej zmiany,
czego
przykładem jest
osądzana w
niniejszej
sprawie
zbrodnie, a także
nadużywanie
alkoholu i
stosunek
oskarżonego do
spożywania
alkoholu, brak
rzeczywistego
odczuwania
winy, jak i
naganne
zachowanie w
warunkach
pobytu w
areszcie. W tych
zaś realiach
sprawy, mając
na uwadze
znaczną
przewagę jakże
ważkich
okoliczności
obciążających
nad
okolicznościami
wpływającymi
na korzyść
oskarżonego
wymierzona
oskarżonemu za
tę zbrodnię kara
3 lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności jawi się
jako
symboliczna,

wyjątkowo niska, jeżeli przy tym weźmie się pod uwagę ustawowe zagrożenie karą od lat 3 do lat 15 pozbawienia wolności. Bez wątpienia oskarżony w tych okolicznościach na tak łagodne potraktowanie nie zasługuje i rację ma apelujący, iż kara 5 lat pozbawienia wolności będzie przy tych okolicznościach sprawy w pełni sprawiedliwą. Kara ta bowiem odzwierciedla wszystkie okoliczności wskazane w art. 53 k.k., dopiero czyniąc ją sprawiedliwą i w pełni akceptowalną, również ze społecznego punktu widzenia. Kara ta, mimo że nadal oscyluje bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jest dopiero w stanie spełnić cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do

oskarżonego, jak i cele w zakresie prewencji generalnej, uzmysławiając otoczeniu oskarżonego, iż taki sposób na życie, poprzez sięganie po przemoc i czynienie znacznych krzywd innym osobom nie może się opłacać i spotka się ze sprawiedliwą reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Z tych też powodów, zgadzając się z wnioskiem prokuratora, Sąd Apelacyjny, kierując się przepisami art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok, podwyższając wymierzoną karę za to przestępstwo do 5 lat pozbawienia wolności. Konsekwencją takiego orzeczenia było też wymierzenie oskarżonemu, w miejsce uchylonej kary łącznej, nowej

<p>kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat, przy zastosowaniu niekwestionowanej przez skarżącego prokuratora obowiązującej w czasie popelnienia czynu zasady pełnej absorpcji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>I. APELACJA OSKARŻYCIELA PUBLICZNEGO – PROKURATORA</p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez orzeczenie oskarżonemu A. P. kary jednostkowej za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności oraz w punkcie III poprzez orzeczenie kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności.</p> <p>II. APELACJA OBROŃCY</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

1. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.k. przy zastosowaniu instytucji określonej w art. 25 § 2a k.k.

2. ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary albo odstąpienie od jej wymierzenia na podstawie art. 25 § 2 k.k.

3. alternatywnie zmiana orzeczenia poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

**I. APELACJA
OSKARŻYCIELA
PUBLICZNEGO**

–
PROKURATORA

Ad. 1

O zasadności wniosku wypowiedziano się już wyżej przy omówieniu zarzutu postawionego w tej apelacji.

II. APELACJA OBROŃCY

Ad. 1, 2 i 3

O niezasadności tych wniosków wypowiedziano się już wyżej przy omówieniu zarzutów postawionych w tej apelacji.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Z urzędu jedynie prawidłowo zaliczono okres stosowanego wobec oskarżonego na poczet kary łącznej tymczasowego aresztowania (rzeczywistego pozbawienia wolności).

<p>Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Sąd I instancji nie zauważył, iż oskarżony odbywał karę 2 lat pozbawienia wolności w sprawie SR Ż. o sygn. akt (...) (k. 487-488). To zaś oznacza, iż nie było możliwe zaliczenie oskarżonemu na poczet kary tego okresu. Tym samym, kierując się treścią art. 63 § 1 k.k., jak i treścią art. 420 § 1 i 2 k.p.k., mając na uwadze fakt, iż nie jest możliwe zaliczenie jednego okresu na poczet dwóch kar pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia (...)</p>	
<p>5.</p>	

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Całość wyroku Sądu Okręgowego (za wyjątkiem kary za czyn z pkt I i kary łącznej z pkt III oraz zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania z pkt V), którego treść przytoczono wyżej w sekcji 3 przed ustosunkowaniem się do zarzutów apelacyjnych.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie winy i kwalifikacji	

prawnej co do
czynu z pkt
I jest wynikiem
nieuwzględnienia
zarzutów
apelacyjnych
podniesionych
przez obrońcę,
czyn z pkt
II nie był
kwestionowany.
Również
zastrzeżeń nie
budzą
orzeczenia z
punktów IV
(orzeczenie
wydane na
podstawie art.
46 § 2 k.k.) i z pkt
VI (orzeczenie
wydane na
podstawie art.
44 § 2 k.k.).
Sąd I instancji
orzeczenia te
należycie
umotywował w
sekcji 4 na str.
56-59 i nie ma
podstaw, by z
przytoczoną tam
argumentacją
się nie zgodzić,
tym bardziej,
iż nie jest
ona przez
apelujących
kwestionowana.

Orzeczenia o
kosztach
procesu nie są
kwestionowane
przez
apelujących, zaś
Sąd Apelacyjny
nie znajduje
podstaw, by je
zakwestionować

<p>z urzędu. Zresztą Sąd I instancji również i te orzeczenia należy uzasadniać w sekcji 7 na str. 63 uzasadnienia.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>o.o.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>o.o.1Zmiany dotyczą orzeczonych kar za czyn z pkt I, kary łącznej z pkt III i zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet kary łącznej z pkt III.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>O powodach tych zmian wypowiedziano się szczegółowo przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacji prokuratora oraz w sekcji 4.</p>	
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu</p>	

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III	Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne oraz od opłaty za		

obie instancje na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity z 1983 r., Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), gdyż skazany, z racji osadzenia na dłuższy okres czasu z zakładzie karnym ma znacznie ograniczone możliwości osiągnięcia dochodów, zaś w pierwszej kolejności winien skupić się na uiszczeniu środka kompensacyjnego (zadośćuczynienia).

7. **PODPIS**

G. N. K. L.M. K.